तत्यजुस्तं महाभागं पञ्चभूतानि रावणं । भ्रंशितः सर्व्वलोकेषु स हि ब्रह्मास्त्रतेजसा ।
शरीरधातवोह्यस्य मांसं रुधिरमेव च । नेशुर्ब्रह्मास्त्रनिर्द्दग्धा न च भस्माप्यदृश्यत । १६५१०

इति श्री महाभारते आरण्यपर्व्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि रावणबधे एकोननवत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २८९ ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ स हत्वा रावणं क्षुद्रं राक्षसेन्द्रं सुरद्विषं । बभूव हृष्टः ससुहृद्रामः सौमित्रिणा सह ।
ततोहते दशग्रीवे देवाः सर्षिपुरोगमाः । आशीर्भिर्जययुक्ताभिरानर्च्चुस्तं महाभुजं ।
रामं कमलपत्राक्षं तुष्टुवुः सर्व्वदेवताः । गन्धर्व्वाः पुष्पवर्षैश्च वाग्भिश्च त्रिदशालयाः ।
पूजयित्वा यथा रामं प्रतिजग्मुर्यथागतं । तन्महोत्सवसङ्काशमासीदाकाशमच्युतः ।
ततोहत्वा दशग्रीवं लङ्कां रामो महायशाः । विभीषणाय प्रददौ प्रभुः परपुरञ्जयः । १६५२५
ततः सीतां पुरस्कृत्य विभीषणपुरस्कृतां । अविन्ध्योनाम सुप्रज्ञोवृद्धामात्योविनिर्ययौ ।
उवाच च महात्मानं काकुत्स्थं दैन्यमास्थितः । प्रतीच्छ देवीं सद्वृत्तां महात्मन् जानकीमिति ।
एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्मादवतीर्य्य रथोत्तमात् । वाष्पेणापिहितां सीतां ददर्शेक्ष्वाकुनन्दनः ।
तां दृष्ट्वा चारुसर्व्वाङ्गीं यानस्थां शोककर्षितां । मलोपचितसर्व्वाङ्गीं जटिलां कृष्णवाससं ।
उवाच रामोवैदेहीं परामर्शविशङ्कितः । गच्छ वैदेहि मुक्ता त्वं यत्कार्य्यं तन्मया कृतं । १६५४०
मामासाद्य पतिं भद्रे न त्वं राक्षसवेश्मनि । जरां व्रजेथा इति मे निहतोऽसौ निशाचरः ।
कथं ह्यस्मद्विधोजातु जानन् धर्म्मविनिश्चयं । परहस्तगतां नारीं मुहूर्त्तमपि धारयेत् ।
सुवृत्तामसुवृत्तां वाऽप्यहं त्वामद्य मैथिलि । नोत्सहे परिभोगाय श्वावलीढं हविर्य्यथा ।
ततः सा सहसा बाला तच्छ्रुत्वा दारुणं वचः । पपात देवी व्यथिता निकृत्ता कदली यथा ।
योऽप्यस्या हर्षसम्भूतोमुखरागस्तदाऽभवत् । क्षणेन स पुनर्नष्टोनिश्वास इव दर्पणे । १६५४५
ततस्ते हरयः सर्व्वे तच्छ्रुत्वा रामभाषितं । गतासुकल्पा निश्चेष्टा बभूवुः सहलक्षणाः ।
ततोदेवोविशुद्धात्मा विमानेन चतुर्म्मुखः । पद्मयोनिर्जगत्स्रष्टा दर्शयामास राघवं ।
शक्रश्चाग्निश्च वायुश्च यमोवरुणएव च । यक्षाधिपश्च भगवांस्तथा सप्तर्षयोऽमलाः ।
राजा दशरथश्चैव दिव्यभास्वरमूर्त्तिमान् । विमानेन महार्हेण हंसयुक्तेन भास्वता ।
ततोऽन्तरीक्षं तत्सर्व्वं देवगन्धर्व्वसङ्कुलं । शुशुभे तारकाचित्रं शरदीव नभस्तलं । १६५५०
तत उत्थाय वैदेही तेषां मध्ये यशस्विनी । उवाच वाक्यं कल्याणी रामं पृथुलवक्षसं ।
राजपुत्र न ते दोषं करोमि विदिता हि ते । गतिः स्त्रीणां नराणाञ्च शृणु चेदं वचोमम ।
अन्तश्चरति भूतानां मातरिश्वा सदागतिः । स मे विमुञ्चतु प्राणान् यदि पापं चराम्यहं ।
अग्निरापस्तथाकाशं पृथिवी वायुरेव च । विमुञ्चन्तु मम प्राणान् यदि पापं चराम्यहं ।
यथाऽहं त्वदृते वीर नान्यं स्वप्नेऽप्यचिन्तयं । तथा मे देवनिर्द्दिष्टस्त्वमेव हि पतिर्भव । १६५५५
ततोऽन्तरीक्षे वागासीत् सर्व्वा विश्रावयन् दिशः । पुण्या संहर्षणी तेषां वानराणां महात्मनां ।
॥ वायुरुवाच ॥ भो भो राघव सत्यं वै वायुरस्मि सदागतिः । अपापा मैथिली राजन् सङ्गच्छ सह भार्य्यया ।